

[Gade]

sendt gennem medier og styret af kæmpe-mæssige økonomiske interesser, og så den sidste del af målsætningen: »på socialt og samfundsmæssigt forsvarlig vis«. Nu vel, det dilemma er eliteidrættens, og dele af idrætten er sig heldigvis dette dilemma meget bevidst. Det er glædeligt, at betænkningen så klart helt afviser den gamle tese om, at elite skaber bredde. Det er rigtigere – men ikke fuldt dækkende – at sige, at eliteidrætten kan side-stilles med en række andre kulturaktiviteter af anden type.

Men på en række områder lusker også betænkningen uden om den varme grød, f.eks. i spørgsmålet: hvorfor overhovedet statsstøtte? Man går nærmest ud fra, at det er en selvfølge, og man går også ud fra, at det er meget vigtigt, at Danmark kan hævde sig i international eliteidræt. Er det egentlig det? I den tidligere citerede tale af DIFs formand gøres det klart, at den offentlige støtte er nødvendig for at mindske det kommercielle pres på idrætten. Det er umådelig vigtigt på et område, der er så betydningsfuldt for så mange, som eliteidræt er, at vi da kan befri det for det kommercielle pres. Det var det, kulturministeren skulle have lagt vægt på, og det var det, kulturministeren skulle have sagt.

Man har vel også undladt at definere, hvad eliteidræt egentlig er. Det kan vel ikke kun være placeringen på ranglisten. Kan det være publikuminteressen alene? Det er vel ikke en garanti for kvaliteten. Efter min mening kommer vi ikke uden om at tage stilling til et kvalitetsbegreb. Vi skal tage stilling til, om boksning og karate bør have støtte. Og skal curling have støtte, selv om vi altså er blevet verdensmestere i 1982 med kvindelandsholdet i curling? Er det en idrætsgren, som skal støttes her?

Det er forståeligt, at idrætsfolkene er veget tilbage for den diskussion, men herinde mener jeg ikke vi kan undlade at tage diskussionen op om en definition, for ellers bliver det bare et spørgsmål om placering på verdensranglisterne. Det mener jeg er fattigt, og det vil være forkert at lade kun det styre.

Hvad med dansk gymnastik, som vi ser det på repræsentationsholdene? Er det ikke elite, og er det netop ikke eliteidræt, der i høj grad lever op til netop kvalitetskrav? Alligevel virker det, som om man overhovedet ikke har tænkt den tanke, at den del af idrætten

også skulle have støtte. Selvfølgelig skal den det, hvis vi skal støtte eliten.

Hvis SF skal give støtte til eliten, bliver det – foruden det, jeg har nævnt tidligere – på nogle betingelser. For det første, at den overordnede målsætning fastholdes, altså også den sidste besværlige del, den om den socialt og samfundsmæssigt forsvarlige vis. Det betyder, at man kan sige nej til nogle ting. Vi skal sige decideret nej til de idrætsgrene, hvor prisen måske er at mishandle unge idrætsudøvere, som vi f.eks. ser det i Sovjet og Rumænien med redskabsgymnastik inden for kvindeområdet. Det skal vi bare sige nej til. Det vil vi ikke være med til; den konkurrence har vi meldt os ud af. Det betyder ikke, at vi ikke skal støtte den konkurrencegren, men ikke for at nå placeringerne på topplan. Vi vil ikke udsætte børn for en sådan hård, ensidig træning. Skolens idrætsundervisning må ikke blive talentsøgende

For det andet skal vi sikre, at det ikke går ud over bredden. En af ideerne er jo, at ved at adskille eliteidrætten fra breddeidrætten frigøres der ressourcer og kræfter, der i dag faktisk går til eliteidrætten, til bredden. I dag kan man se en kraftig afsmitning af metoderne, som eliten bruger helt ned til de meget unge udøvere, som skal udtages, hvor man kopierer hele konkurrencesystemet, som egentlig er et elitekonkurrencesystem. Men vil så adskillelsen, som er betænkningens pointe, give øgede muligheder for, at vi så kan styrke bredden? Her tror jeg ikke det er nok at lave den strukturelle adskillelse. Der skal, havde jeg nær sagt, et politisk, folkeligt pres i disse folkelige foreninger og organisationer for at nyvurdere, hvad man egentlig vil med sin idræt i klubberne, i foreningerne. Man skal rent faktisk sige: vi vil ikke lave eliteidræt her, vi vil lave bredde. Og så lægger man sin pression og sine kampagner og sine påvirkninger over for kommuner til rette ud fra det og beder om de anlægsudgifter og den støtte, som er indrettet på den måde. Talentudvikling må ikke ske på bekostning af pædagogiske principper.

Jeg vil sige som den sidste betingelse her, at for SF er bruddet med kommercialiseringen afgørende for en støtte til eliten. Derfor må vi i givet fald også se nærmere på, hvilke tanker der ligger bag formuleringen i betænkningen om udsendelserne fra Dantop-Produktion – eller hedder det »Productions«,